

Arrest

nr. 192 820 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 24 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 januari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij
3

1.2.6

1.3.

1.4.e aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard werd. Dit is de eerste bestreden beslissing en zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.09.2016 werd ingediend door :

*I(...), A(...) S(...) ook gekend als: M(...) G(...)
nationaliteit: Staatloos
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 09.01.2007. Deze aanvraag werd afgesloten op 28.02.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 28.12.2007 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk ongeveer één jaar en twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij erkend werd als staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg te G(...) op 09.12.2010. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze vormt echter op zich geen buitengewone omstandigheid die betrokkene zou verhinderen de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving.

Betrokkene verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag dat hij geboren werd in D(...) (Pakistan) en dat hij in Pakistan woonde tot hij op 21.04.2004 met behulp van een smokkelaar het land verliet. De ouders van betrokkene zouden in het bezit geweest zijn van de Afghaanse nationaliteit. Betrokkene legt bij huidige aanvraag enkele attesten voor. Twee attesten van de Pakistaanse ambassade d.d. 27 augustus 2013 en 4 maart 2009 waaruit blijkt dat betrokkene de Pakistaanse nationaliteit niet bezit; dat hij geboren is in Pakistan en dat hij geboren werd uit Afghaanse ouders. Hij legt tevens een attest voor opgesteld door de Afghaanse ambassade opgesteld d.d. 19 maart 2008 dat stelt dat betrokkene de Afghaanse nationaliteit niet bezit. Uit het feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft, kan echter niet zonder meer worden afgeleid dat betrokkene ook zijn recht op verblijf in het land van gewoonlijk verblijf, namelijk Pakistan, zou verloren hebben of er niet langer zou worden toegelaten. Betrokkene woonde immers volgens zijn eigen verklaringen voor zijn vertrek naar Europa zijn hele leven in Pakistan. In het administratief dossier bevindt zich een attest van de D(...) High School dat stelt dat betrokkene er school liep van 1987 tot 1993. Het lijkt dus erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen recht op verblijf zou hebben in Pakistan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat hij de Pakistaanse of Afghaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat volgens de Afghaanse nationaliteitswet men Afghaans staatsburger is, wanneer beide ouders Afghaans staatsburger zijn, ook wanneer men in het buitenland geboren wordt. Betrokkene zou ook in aanmerking kunnen komen voor het Pakistaans staatsburgerschap op basis van de Pakistaanse staatsburgerschapswet van 1951, omdat hij in Pakistan geboren werd. Gelet op bovenstaande elementen, kan de enkelvoudige omstandigheid, zijnde de erkenning als staatloze, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf teneinde de aanvraag

om machtiging tot verblijf via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen.

Betrokkene stelt dat hij geen enkele nationaliteit heeft dus evenmin een paspoort en dat hij daardoor onmogelijk kan terugkeren. Hieromtrent merken wij op dat betrokkene niet aantoonbaar dat hij reeds stappen zou hebben ondernomen om na te gaan of hij over een reisdocument zou kunnen beschikken. De loutere vermelding dat hij over geen paspoort beschikt kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan zijn verplichting om het Schengengebied te verlaten, te voldoen.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier inmiddels bijna 10 jaar te verblijven. Echter, betrokkene heeft ervoor gekozen om na het aflopen van zijn asielaanvraag geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien werd hem op 25.01.2011 en op 26.07.2011 nog twee keer een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene meent dat hij als staatloze een verblijfsrecht dient toegekend te worden. Hij verwijst hiervoor naar artikel 31 lid 1 van het Staatlozenverdrag dat zou bepalen dat betrokkene na zijn erkenning als staatloze, niet uit het land kan worden gezet, behoudens om redenen van nationale veiligheid of van openbare orde. Het louter feit dat betrokkene het statuut van staatloze heeft verkregen impliceert geenszins dat betrokkene hierdoor automatisch gemachtigd dient te worden om in het Rijk te verblijven. Voormeld artikel 31 van het Verdrag van New York, dat stelt dat 'de verdragsluitende Staten zullen een rechtmatig op hun grondgebied vertoevende staatloze niet uitzetten behoudens om redenen van nationale veiligheid of openbare orde' is niet toepasselijk op betrokkene gezien hij niet rechtmatig op het grondgebied verblijft. De authentieke taal van het Verdrag betreft het Engels, taal waarin voormeld artikel 31.1 luidt als volgt: 'The Contracting States shall not expel a stateless person lawfully in their territory save on grounds of national security or public order'. De term 'lawfully' wijst volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV arrest nr. 172 846 van 4 augustus 2016) wel degelijk op een wettig, een legaal verblijf, op het grondgebied van de verdragsluitende Staten. Artikel 31 lid 1 is dus niet van toepassing daar betrokkene niet legaal op het grondgebied verblijft.

Betrokkene verwijst verder nog naar een arrest van de Raad van State d.d. 23 september 1998 en naar een arrest van het Hof van Beroep van 17 september 2014 omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn gevelde. Het is echter aan betrokkene om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degeene waaraan hij refereert.

Betrokkene verwijst verder nog naar twee arresten van het Grondwettelijk Hof (arrest van 17 december 2009 en 11 januari 2012). Betrokkene meent dat hij zich als erkend staatloze in een grotendeels vergelijkbare situatie bevindt als een erkend vluchteling en dat een verschil in behandeling niet verantwoord zou zijn zodat er sprake is van een schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet wanneer er geen machtiging tot verblijf wordt toegekend aan een erkende staatloze. Hieromtrent dienen wij echter op te merken dat betrokkene vergeet dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben (GwH 17 december 2009, nr. 198/2009, B.7. en GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.). Betrokkene toont niet aan dat hij geen verblijf zou genieten in Pakistan (supra). Betrokkene brengt geen element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel zou kunnen verkrijgen in Pakistan, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 1/2012 van 11 januari vastgestelde discriminatie. Betrokkene toont aldus geen schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Betrokkene verwijst verder nog naar het Federaal regeerakkoord van oktober 2014 dat zou voorzien in een tijdelijke verblijfsvergunning voor erkende staatlozen. We dienen op te merken dat een regeerakkoord een tekst is waarin de regering haar voornemens voor een zittingsperiode uiteenzet. Dergelijk akkoord heeft echter verder geen wettelijke waarde. Het akkoord heeft, zoals betrokkene zelf aangeeft, tot op heden niet geleid tot een wetgevend initiatief terzake. Betrokkene kan zich aldus niet beroepen op een wetgeving die op dit moment niet van kracht is. Het is dus momenteel aan de wetgever om een bepaling te voorzien voor de erkende staatlozen (van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben) die gelijkaardig aan art. 49 Vreemdelingenwet voor erkende vluchtelingen. Niettegenstaande kan betrokkene niet ontkennen dat wij als administratie voldoende rekening gehouden hebben met desbetreffende arresten van het Grondwettelijk Hof (supra). Zoals reeds gesteld vergeet betrokkene duidelijk dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben. Betrokkene toont niet aan dat hij zich in dergelijke situatie zou bevinden en aldus kan er geen sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Betrokkene beweert verder nog dat hij zich een prangende humanitaire situatie zou bevinden en dat een terugkeer onmogelijk zou zijn. Hij laat echter na dit verder te verduidelijken of enig bewijsstuk voor te leggen. Het is aan betrokkene om minstens een begin van bewijs te leveren. De loutere bewering dat men niet kan terugkeren en dat men zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene legt ook nog een attest van zijn huisarts voor waarin gesteld wordt dat: '(...) vertoont ernstige psychomedische problemen die overduidelijk het gevolg zijn van zijn reeds jarenlange onzekere verblijfsstatuut en daaruit volgend de onmogelijkheid om een leven op te bouwen (...)'. Hieromtrent dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoont op welke wijze deze problemen hem zouden beletten om tijdelijk terug te keren en zijn aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. We merken bovendien op dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie namelijk door geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en zich te nestelen in de illegaliteit. Het aangebrachte attest van zijn huisarts is aldus niet voldoende om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De overige elementen - nl. dat hij alhier reeds enige tijd zou verblijven en dat hij zich ondertussen goed geïntegreerd zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.2. Op dezelfde dag wordt in hoofde van de verzoekende partij eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing en zij is gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: I(...), A(...) S(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Staatloos

Ook gekend als M(...) G(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 (nul) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- X *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, noch van enig ander document dat hem toelaat om op het Belgisch grondgebied te verblijven*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

- X *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.06.2011, aan betrokkene betekend op 26.07.2011.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, dat zich richt tegen de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, werpt de verzoekende partij de volgende schendingen op:

*“1.Schending van de artikelen 10 en 11 Gw. en van het gezag van het gewijsde van een rechtelijke beslissing. Manifeste beoordelingsfout
Machtsmisbruik*

1.1

Dat verzoeker het statuut van staatloze werd toegekend door de rechtbank van eerste aanleg te Gent op 9.12.2010. Het is dus dan ook duidelijk dat verzoeker noch de Afghaanse, noch de Pakistaanse nationaliteit heeft of deze kan verwerven.

Dat verweerder, wanneer hij de onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat verzoeker niet aantoont dat hij de Pakistaanse of de Afghaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven, halsstarrig weigert met het gezag van gewijsde van dit vonnis rekening te houden. Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik.

1.2

Dat het Grondwettelijk Hof in zijn arresten van 17 december 2009 en 11 januari 2012 reeds uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat erkende staatlozen en de erkende vluchtelingen zich in grotendeels vergelijkbare situaties bevinden en dat het verschil in behandeling tussen de staatloze en de erkende vluchteling is niet redelijk verantwoord. Volgens het Grondwettelijk Hof vloeit deze discriminatie niet voort uit artikel 49 Vw. maar uit het gebrek aan een wettelijke bepaling die aan de staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten.

Volgens het Grondwettelijk Hof is de Vreemdelingenwet zelf niet in overeenstemming met artikelen 10 en 11 Gw. waar deze niet voorziet in een bepaling die soortgelijk is aan artikel 49 ervan waardoor de voormelde staatlozen een verblijfsrecht zouden hebben dat vergelijkbaar is met datgene dat de vluchtelingen genieten.

Hoewel de huidige regering in het Federaal regeerakkoord van oktober 2014 voorzag in de toekenning van een tijdelijke verblijfsvergunning na een erkenning als staatloze, heeft dit akkoord tot op heden nog niet geleid tot een wetgevend initiatief :

“De bevoegdheid met betrekking tot een adequate procedure inzake de erkenning van de status van staatloosheid wordt gecentraliseerd op het niveau van het gerechtelijk arrondissement. Dit met het oog op de afhandeling van deze dossiers binnen een redelijke termijn en de specialisatie van de betrokken magistraten, die advies kunnen vragen aan het CGVS. Deze procedure wordt gevoerd met een maximale medewerking van de betrokkene aan zijn/haar identificatie. De erkenning zal in principe, na

een toets van DVZ met het oog op het vaststellen van eventuele inbreuken op de openbare orde of de nationale veiligheid, de verkrijging van een tijdelijke verblijfsvergunning tot gevolg hebben” (Federaal Regeerakkoord 9 oktober 2014, p. 154).

Gelet op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en het regeerakkoord verweerder dan ook niet in de onontvankelijkheidsbeslissing kon stellen dat de erkenning als staatlozen niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat derhalve de onontvankelijkheidsbeslissing, genomen door verweerder aangaande verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, in strijd is met de artikelen 10 en 11 Gw. nu erkende vluchtelingen wel verblijfsrecht in België verkrijgen en erkende staatlozen, die zich in grotendeels vergelijkbare situaties bevinden, geen verblijfsrecht verkrijgen .”

2.1.2. In het tweede middel, ook gericht tegen de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard, werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Zij verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout te hebben begaan.

Het middel luidt als volgt:

“2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de erkenning als staatloze geen buitengewone omstandigheid is die de aanvraag in België kan rechtvaardigen en dat verzoeker, net zoals andere vreemdelingen, dient aan te tonen dat hij niet zou kunnen terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf om daar een machtiging tot voorlopig verblijf in te dienen.

2.2

Dat in eerste instantie dient opgemerkt dat verweerder geenszins rekening hield met het feit dat verzoeker als staatloze werd erkend bij rechterlijk beslissing, welke gezag van gewijsde heeft, en hij geen verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland heeft waar hij bij de Belgische diplomatieke of consulaire post zijn aanvraag om machtiging zou moeten indienen.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar motivatie van het arrest gewezen door de Raad van State op 4 november 2004: “*Considérant qu’il n’est pas contesté que le jugement qui reconnaît au demandeur le statut d’apatride est définitif, que la conclusion de la motivation de la décision attaquée, qui tient compte du fait qu’au moment où elle était prise le requérant avait ce statut, consiste en ces termes: “rien n’empêche l’intéressé de lever une autorisation de séjour provisoire auprès des autorités diplomatiques pour le lieu de résidence à l’étranger afin de permettre son séjour en Belgique”; que cette appréciation fait clairement apparaître que la partie adverse n’a pas pris en considération la situation du demandeur; que celui-ci n’a pas de lieu de résidence à l’étranger et ne peut donc y effectuer des démarches de nature à permettre son séjour en Belgique, l’Etat lui l’a reconnu apatride*”¹.

De vaststelling dat verzoeker door België als staatloze werd erkend, daar geen enkel land hem als onderdaan beschouwt, vormt op zich al buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen en derhalve dient verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf beoordeeld te worden in de fase ten gronde en niet in de fase van onontvankelijkheid van een aanvraag overeenkomstig art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet (cf. Raad van State, 4 november 2004 : “...la reconnaissance du droit au séjour est une question de fond et non de recevabilité d’une demande d’autorisation de séjour fondée sur des circonstances exceptionnelles”).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds in het arrest dd. 24 september 2007 nr. 18852 geoordeeld dat “que les ‘circonstances exceptionnelles’ sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l’étranger dans son pays d’origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l’introduction d’une demande de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l’autorité...En se bornant à déduire du constat de l’apatridie des requérants que ces derniers étaient simplement devenus des étrangers au regard de leur ancien pays de nationalité et conservaient toute latitude d’y entrer en cette qualité pour y solliciter par la voie normale une demande de l’autorisation de séjour auprès des autorités belges sur place, la partie défenderesse a manifestement mal apprécié la situation des requérants en ne tenant

pas compte d'implications évidentes de leur apatridie quant à leurs possibilités de retour en Serbie pour y lever l'autorisation de séjour sollicitée".

Dat derhalve verweerder door gewoonweg vast te stellen dat verzoeker, erkend staatloze, dient aan te tonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die een terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf verhindert, de onontvankelijkheidsbeslissing geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd en er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.3

Dat in elk geval verzoeker wil opmerken dat hij bij zijn aanvraag duidelijke en voldoende bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat in zijn hoofde sprake is van "omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken dat hij tijdelijk kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf, met name naar Pakistan of Afghanistan, om er zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag een attest van de Pakistaanse en de Afghaanse ambassade heeft neergelegd waarin uitdrukkelijk wordt bevestigd dat verzoeker de Pakistaanse evenmin de Afghaanse nationaliteit bezit.

Dat verzoeker dan ook een Pakistaans noch een Afghaans paspoort kan bekomen zodat hij, in tegenstelling met de bewering van verweerder, onmogelijk naar deze landen kan terugreizen.

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met deze bewijsstukken en de vaststelling dat verzoeker tot op heden nog steeds niet gerepatrieerd werd en verder in België gedoogd wordt niet kunnen beschouwd worden als afdoende bewijs dat verzoeker zich in buitengewone omstandigheden bevindt welke hem verhinderen terug te keren naar Pakistan of Afghanistan om aldaar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verweerder stelt in zijn onontvankelijkheidsbeslissing dat verzoeker niet aantoonde dat hij nog verdere stappen heeft ondernomen om over een reisdocument te beschikken.

Verzoeker merkt op dat wanneer door de Pakistaanse en de Afghaanse ambassade wordt geattesteerd dat verzoeker niet over het Pakistaanse resp. over het Afghaanse staatsburgerschap beschikt verzoeker dan ook onmogelijk nog bij deze ambassades kan aankloppen voor het bekomen van een "reisdocument" voor deze landen.

Dat derhalve de onontvankelijkheidsbeslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt wanneer verweerder stelt dat verzoeker niet aantoonde dat hij reeds stappen heeft ondernomen om na te gaan of hij over een reisdocument zou kunnen beschikken.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.4

Dat verzoeker wel degelijk voldoende bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar Pakistan of Afghanistan terug te keren om aldaar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Dat geenszins verweerder op een afdoende manier verzoekers aanvraag heeft onderzocht en getoetst aan het art. 9bis. Vw.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.5

Tenslotte vermeldde verzoeker als buitengewone omstandigheid eveneens het feit dat hij reeds inmiddels bijna 10 jaar in België verblijft, hij door een dermate lang verblijf uiteraard volledig geïntegreerd is in de samenleving en deze doorgedreven integratie hem verhindert dan ook zich van het grondgebied te verwijderen, nu het alsdan in België opgebouwde verloren zou gaan.

Verweerder beperkt de motivatie van zijn onontvankelijkheidsbeslissing dienaangaande tot de mededeling dat zijn langdurig verblijf in België niet kan aanvaard worden nu verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verzoeker merkt dienaangaande op dat deze motivatie niet als afdoende kan beschouwd worden nu langdurig verblijf en integratie in de Belgische samenleving wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag en beschouwd dienen te worden als omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken voor verzoeker om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf, zeker nu men door dit land niet als zijn staatsburger wordt beschouwd.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiveringsplicht.”

2.1.3. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen beoordeeld:

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze geschonden geachte normen en beginselen moeten worden beoordeeld in het licht van de gehanteerde wettelijke bepalingen.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.1.4. De verzoekende partij richt zich vooreerst tegen het volgende motief:

"Betrokkene haalt aan dat hij erkend werd als staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg te G(...) op 09.12.2010. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze vormt echter op zich geen buitengewone omstandigheid die betrokkene zou verhinderen de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving.

Betrokkene verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag dat hij geboren werd in D(...) (Pakistan) en dat hij in Pakistan woonde tot hij op 21.04.2004 met behulp van een smokkelaar het land verliet. De ouders van betrokkene zouden in het bezit geweest zijn van de Afghaanse nationaliteit. Betrokkene legt bij huidige aanvraag enkele attesten voor. Twee attesten van de Pakistaanse ambassade d.d. 27 augustus 2013 en 4 maart 2009 waaruit blijkt dat betrokkene de Pakistaanse nationaliteit niet bezit; dat hij geboren is in Pakistan en dat hij geboren werd uit Afghaanse ouders. Hij legt tevens een attest voor opgesteld door de Afghaanse ambassade opgesteld d.d. 19 maart 2008 dat stelt dat betrokkene de Afghaanse nationaliteit niet bezit. Uit het feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft, kan echter niet zonder meer worden afgeleid dat betrokkene ook zijn recht op verblijf in het land van gewoonlijk verblijf, namelijk Pakistan, zou verloren hebben of er niet langer zou worden toegelaten. Betrokkene woonde immers volgens zijn eigen verklaringen voor zijn vertrek naar Europa zijn hele leven in Pakistan. In het administratief dossier bevindt zich een attest van de D(...) High School dat stelt dat betrokkene er school liep van 1987 tot 1993. Het lijkt dus erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen recht op verblijf zou hebben in Pakistan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat hij de Pakistaanse of Afghaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat volgens de Afghaanse nationaliteitswet men Afghaans

staatsburger is, wanneer beide ouders Afghaans staatsburger zijn, ook wanneer men in het buitenland geboren wordt. Betrokkene zou ook in aanmerking kunnen komen voor het Pakistaans staatsburgerschap op basis van de Pakistaanse staatsburgerschapswet van 1951, omdat hij in Pakistan geboren werd. Gelet op bovenstaande elementen, kan de enkelvoudige omstandigheid, zijnde de erkenning als staatloze, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen.”

De verzoekende partij stelt daar tegenover dat, aangezien haar het statuut van staatloze werd toegekend bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Gent van 9 december 2010, het duidelijk is dat zij noch de Afghaanse, noch de Pakistaanse nationaliteit heeft of kan verwerven, en dat de verwerende partij, door te stellen dat zij niet aantoonde dat zij niet één van beide nationaliteiten zou kunnen verwerven, het gezag van gewijsde van dat vonnis schendt en op die manier een manifeste beoordelingsfout maakt en zelfs machtsmisbruik pleegt;

In de bestreden beslissing wordt geenszins betwist dat verzoekende partij door de rechtbank als staatloze is erkend, en dat zij dus de Afghaanse noch de Pakistaanse nationaliteit bezit. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in strijd met het gezag van gewijsde van het vonnis van 9 december 2010 handelt wanneer zij stelt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij de Pakistaanse of de Afghaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven, kan zij niet worden bijgetreden: in het bedoelde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Gent wordt slechts vastgesteld dat de verzoekende partij geen van de beide nationaliteiten heeft, en wordt geen uitspraak gedaan over de vraag of zij ze al dan niet zou kunnen verkrijgen. Niet alleen is dus niet aangetoond dat er een schending is van het gezag van gewijsde van dit vonnis of dat blijkt zou zijn gegeven van een manifeste beoordelingsfout of machtsmisbruik, bovendien kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij, onder verwijzing naar dit vonnis, stelt dat het “dus duidelijk” is dat zij noch de Afghaanse, noch de Pakistaanse nationaliteit zou kunnen verwerven.

Betreffende de arresten van het Grondwettelijk Hof en het Federaal Regeerakkoord van 2014 die de verzoekende partij aanhaalt, stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene verwijst verder nog naar twee arresten van het Grondwettelijk Hof (arrest van 17 december 2009 en 11 januari 2012). Betrokkene meent dat hij zich als erkend staatloze in een grotendeels vergelijkbare situatie bevindt als een erkend vluchteling en dat een verschil in behandeling niet verantwoord zou zijn zodat er sprake is van een schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet wanneer er geen machtiging tot verblijf wordt toegekend aan een erkende staatloze. Hieromtrent dienen wij echter op te merken dat betrokkene vergeet dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben (GwH 17 december 2009, nr. 198/2009, B.7. en GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.). Betrokkene toont niet aan dat hij geen verblijf zou genieten in Pakistan (supra). Betrokkene brengt geen element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel zou kunnen verkrijgen in Pakistan, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 1/2012 van 11 januari vastgestelde discriminatie. Betrokkene toont aldus geen schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Betrokkene verwijst verder nog naar het Federaal regeerakkoord van oktober 2014 dat zou voorzien in een tijdelijke verblijfsvergunning voor erkende staatlozen. We dienen op te merken dat een regeerakkoord een tekst is waarin de regering haar voornemens voor een zittingsperiode uiteenzet. Dergelijk akkoord heeft echter verder geen wettelijke waarde. Het akkoord heeft, zoals betrokkene zelf aangeeft, tot op heden niet geleid tot een wetgevend initiatief terzake. Betrokkene kan zich aldus niet beroepen op een wetgeving die op dit moment niet van kracht is. Het is dus momenteel aan de wetgever om een bepaling te voorzien voor de erkende staatlozen (van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben) die gelijkaardig aan art. 49 Vreemdelingenwet voor erkende vluchtelingen. Niettegenstaande kan betrokkene niet ontkennen dat wij als administratie voldoende rekening gehouden hebben met desbetreffende arresten van het Grondwettelijk Hof (supra). Zoals reeds gesteld vergeet betrokkene duidelijk dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en die aantonen dat zij

geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben. Betrokkene toont niet aan dat hij zich in dergelijke situatie zou bevinden en aldus kan er geen sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.”

De verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift louter haar standpunten die zij ook in haar aanvraag aanhaalde. Op deze argumentatie werd door de verwerende partij geantwoord met concrete argumenten zoals blijkt uit de hiervoor geciteerde motivering, zodat het aan de verzoekende partij toekwam om deze motieven te weerleggen teneinde een kennelijk onredelijk of onwettig handelen van de verwerende partij aannemelijk te maken. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij het houdt bij haar initieel betoog zoals uiteengezet in de aanvraag, zonder meer. Deze handelwijze volstaat vanzelfsprekend niet om het motief als ondeugdelijk af te doen.

2.1.5. De verzoekende partij betoogt verder dat het feit dat zij erkend is als staatloze op zich al een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij kan daarin niet worden gevolgd. Zoals dat overigens ook in de bestreden beslissing werd gesteld zijn ook staatlozen onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving en dus ook aan artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit), dat bepaalt: *“De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering”*. Eén en ander brengt met zich mee dat de verzoekende partij zich niet zonder meer kan beroepen op haar statuut als staatloze doch moet aantonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt, zodat zij haar aanvraag in België kan indienen en niet, zoals dat in beginsel is opgelegd, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

2.1.6. De verzoekende partij betoogt dat zij geen verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland heeft waarnaar zij zou kunnen terugkeren.

Ter zake wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld:

“Betrokkene verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag dat hij geboren werd in D(...) (Pakistan) en dat hij in Pakistan woonde tot hij op 21.04.2004 met behulp van een smokkelaar het land verliet. De ouders van betrokkene zouden in het bezit geweest zijn van de Afghaanse nationaliteit. Betrokkene legt bij huidige aanvraag enkele attesten voor. Twee attesten van de Pakistaanse ambassade d.d. 27 augustus 2013 en 4 maart 2009 waaruit blijkt dat betrokkene de Pakistaanse nationaliteit niet bezit; dat hij geboren is in Pakistan en dat hij geboren werd uit Afghaanse ouders. Hij legt tevens een attest voor opgesteld door de Afghaanse ambassade opgesteld d.d. 19 maart 2008 dat stelt dat betrokkene de Afghaanse nationaliteit niet bezit. Uit het feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft, kan echter niet zonder meer worden afgeleid dat betrokkene ook zijn recht op verblijf in het land van gewoonlijk verblijf, namelijk Pakistan, zou verloren hebben of er niet langer zou worden toegelaten. Betrokkene woonde immers volgens zijn eigen verklaringen voor zijn vertrek naar Europa zijn hele leven in Pakistan. In het administratief dossier bevindt zich een attest van de D(...) High School dat stelt dat betrokkene er school liep van 1987 tot 1993. Het lijkt dus erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen recht op verblijf zou hebben in Pakistan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat hij de Pakistaanse of Afghaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat volgens de Afghaanse nationaliteitswet men Afghaans staatsburger is, wanneer beide ouders Afghaans staatsburger zijn, ook wanneer men in het buitenland geboren wordt. Betrokkene zou ook in aanmerking kunnen komen voor het Pakistaans staatsburgerschap op basis van de Pakistaanse staatsburgerschapswet van 1951, omdat hij in Pakistan geboren werd. Gelet op bovenstaande elementen, kan de enkelvoudige omstandigheid, zijnde de erkenning als staatloze, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen.”

De verzoekende partij laat dit motief volstrekt ongemoeid, en betwist dus niet dat zij werd geboren in Pakistan en daar heeft gewoond en school heeft gelopen, tot 2004, het jaar waarin hij met behulp van een smokkelaar het land zou hebben verlaten. Ook het gestelde in de bestreden beslissing dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij, die haar hele leven in Pakistan heeft gewoond tot aan haar vertrek naar Europa, haar verblijfsrecht aldaar zou hebben verloren of er niet meer zou worden

toegelaten wordt niet met concrete argumenten tegengesproken. De verzoekende partij stelt slechts dat zij in elk geval voldoende en duidelijke bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat er bij haar aanvraag een attest werd neergelegd waaruit blijkt dat zij noch de Pakistaanse noch de Afghaanse nationaliteit bezit, dat zij noch een Pakistaans noch een Afghaans paspoort kan bekomen en derhalve onmogelijk naar deze landen terug kan reizen en dat zij onmogelijk kan gaan aankloppen bij de ambassades van de bovenstaande landen om een “reisdocument” voor deze landen te bekomen.

Het weze herhaald dat het loutere feit dat een vreemdeling staatloos is, zoals de verzoekende partij- op zich niet volstaat om aan te nemen dat in zijnen hoofde a priori buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Met betrekking tot het argument van de verzoekende partij dat hij geen paspoort of reisdocument kan bekomen, had de verwerende partij al het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

“Betrokkene stelt dat hij geen enkele nationaliteit heeft dus evenmin een paspoort en dat hij daardoor onmogelijk kan terugkeren. Hieromtrent merken wij op dat betrokkene niet aantoonde dat hij reeds stappen zou hebben ondernomen om na te gaan of hij over een reisdocument zou kunnen beschikken. De loutere vermelding dat hij over geen paspoort beschikt kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan zijn verplichting om het Schengengebied te verlaten, te voldoen.”

De verzoekende partij beweert zonder meer dat zij onmogelijk kan gaan aankloppen bij de ambassades van Pakistan of Afghanistan om een reisdocument te bekomen, en hij benadrukt daarbij dat beide ambassades hebben geattesteerd dat hij niet beschikt over de Pakistaanse, respectievelijk Afghaanse nationaliteit.

Dienaangaande moet worden vastgesteld dat de stukken die de verzoekende partij voorlegt attesten zijn van de respectievelijke ambassades waarin niet meer of niet minder wordt vastgesteld dan dat de verzoekende partij de nationaliteit niet heeft. Zij kunnen aldus niet dienstig worden aangewend om aannemelijk te maken dat de verzoekende partij die, het weze herhaald, vanaf haar geboorte tot haar komst naar Europa in Pakistan heeft gewoond, zou hebben tevergeefs zou hebben geprobeerd een reisdocument te bekomen. Meer nog, uit haar uiteenzetting blijkt dat geen poging daartoe heeft ondernomen, nu zij er het nut niet van inziet. De verzoekende partij heeft dus niet met concrete en bewijskrachtige argumenten aangetoond dat zij niet naar haar land van gewoonlijk verblijf kan terugkeren om aldaar haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij de niet-betwiste staatloosheid van de verzoekende partij heeft betrokken bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, en dit in het licht van haar specifieke omstandigheden, en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat deze beoordeling kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onwettig zou zijn, of dat erover niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.1.7. Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar haar lang verblijf in België en haar integratie in de samenleving, die zou verloren gaan bij een verwijdering van het grondgebied. Zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is waar deze stelt dat het langdurig verblijf in België niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat zij zelf verantwoordelijk zou zijn voor deze situatie. Zij stelt dat dit echter wel van belang kan zijn voor de ontvankelijkheid van haar regularisatieaanvraag, zeker nu zij als staatloze is erkend.

Dienaangaande stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier inmiddels bijna 10 jaar te verblijven. Echter, betrokkene heeft ervoor gekozen om na het aflopen van zijn asielaanvraag geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien werd hem op 25.01.2011 en op 26.07.2011 nog twee keer een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet

aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie."

en

"De overige elementen - nl. dat hij alhier reeds enige tijd zou verblijven en dat hij zich ondertussen goed geïntegreerd zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Zoals dat reeds in de bestreden beslissing tot uiting is gekomen, oordeelde de Raad van State reeds dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij, door het louter opnieuw aanhalen van haar langdurig verblijf en haar verwijzing naar haar staatloosheid, toont niet aan dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht: het moet immers andermaal worden benadrukt dat het loutere feit dat een vreemdeling staatloos is, hem er niet van ontslaat te voldoen aan de vreemdelingenreglementering. Verder blijkt uit het hiervoor gestelde dat de specifieke situatie van de verzoekende partij in het licht van haar staatloosheid werd onderzocht en dat zij niet aantoonde dat zij niet naar haar land van gewoonlijk verblijf kan terugkeren om aldaar haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. In die optiek is de verwijzing naar de eigen verantwoordelijkheid van de verzoekende partij –die overigens niet betwist dat haar reeds twee keer een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend- zelfs overtuigend.

2.1.8. Samenvattend moet worden geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de verwerende partij niet deugdelijk zou hebben geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat *"de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."*

2.1.9. .Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste en het tweede middel niet gegrond zijn.

2.2.1. In een derde middel, dat zich richt tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 7, 41, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

"3.1.

Dat verzoeker overeenkomstig het art. 7, al. 1, 1° Vw. en art. 74/14§3 Vw. een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 0 dagen werd afgeleverd.

Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 0 dagen in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Dat immers het verzoeker betekend bevel enkel en alleen gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft en niet eerder gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 28.07.2011.

Dat echter verzoeker door verweerder onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 0 dagen wordt betekend zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad om zich te verdedigen tijdens een verhoor/gesprek.

Dat derhalve geenszins verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 0 dagen kan worden betekend zonder dat wordt rekening gehouden met verzoekers rechten van verdediging.

3.2

Dat verweerde in het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 0 dagen nalaat rekening te houden met het statuut van staatloze welke verzoeker werd toegekend door de rechtbank van eerste aanleg te Gent op 9.12.2010 en dat dit vonnis gezag van gewijsde heeft.

3.3

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker illegaal in België zou verblijven en niet eerder gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 28.07.2011.

Uit een dergelijke motivering blijkt dan ook niet of verweerder bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker – en meer bepaald met zijn staatlozenstatuut, zijn langdurig verblijf in België, zijn integratie in de Belgische samenleving,

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 0 dagen dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

2.2.2. Wat betreft de grieven die gericht zijn tegen de termijn van 0 dagen die werd bepaald om het grondgebied vrijwillig te verlaten, moet erop worden gewezen dat niet kan worden vastgesteld welk actueel belang verzoekende partij heeft. Immers, in wezen voert zij aan zij ten onrechte niet de maximumtermijn van dertig dagen zou hebben gekregen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken sedert de bestreden beslissing. Verzoekende partij werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts moet er nog op worden gewezen dat de in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in paragraaf 1 van hetzelfde artikel bepaalde normale termijn van dertig dagen te verminderen tot een termijn van zeven dagen ofwel geen enkele termijn slechts een uitvoeringsmodaliteit betreft van dat bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 20 juni 2017, nr. 238.569). De middelonderdelen die gericht zijn op het ontbreken van een termijn binnen dewelke de verzoekende partij het grondgebied vrijwillig kon verlaten, kunnen dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.3. Voorts, wat de vermeende schending betreft van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moet het volgende worden vastgesteld:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij toont in eerste instantie niet aan dat zijn situatie wordt gekenmerkt door de aanwezigheid van een minderjarig kind met wiens hoger belang rekening moet worden gehouden, en al evenmin dat hij in België een gezins- en familieleven zou hebben of een medische aandoening die de verwerende partij ervan zou kunnen weerhouden het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook slechts theoretisch, en zij toont daarmee niet aan welk

belang zij heeft bij een eventuele vernietiging op grond van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Voorts kan nog worden vastgesteld dat met de andere door de verzoekende partij opgesomde elementen –elementen die niet vervat zitten in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet- rekening werd gehouden in het kader van de beoordeling van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat alleen al om die reden niet valt in te zien om welke reden de motieven dienaangaande zouden moeten worden hernomen in het bevel. De verzoekende partij kent deze motieven en heeft ze middel het eerste en het tweede middel aan de wettigheidstoetsing van de Raad kunnen onderwerpen. Ook op dit vlak is geen ontwettig handelen aangetoond.

2.2.5. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS